

τὴν ἀντικρυνή του γειτόνισά μας . . . τὴν Νέαρ Ἐγη-
μερίδα. Και τί φοῦρκα ποῦ τὸν ἔχει αὐτήν. Νὰ τὸν προ-
φυλάξτουν, διότι μπορεῖ νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια.

Μετὰ χαρᾶς ἡκούσαμεν τὴν μεταξὺ τῶν καθηγητῶν Γυμνασίου κατάταξιν τοῦ μοναδικοῦ μυθογράφου μας καὶ διακεκριμένου λογίου μὲ τὰς νεωτέρας ἴδεας καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν παίδευσιν κ. Παναγιώτου Ν. Φέρμπου. Καὶ ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ τὸ ὄνομα τῶν Καλαθρύτων, ὅστε δὲν δυστρεπτήθημεν διόλου ἀν διωρίσθη ἔκει, ἀν καὶ τὸν ἥθελομεν ἔδω.

Περὶ τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας εἰς τὰς ἔξετάσεις τοῦ ἐν Παρισίοις τὴν μηχανικὴν σπουδάζοντος υἱοῦ τοῦ ἐκδότου τῆς Παλιγγένεσις κ. Ἡλία Ἀγγελοπούλου, δὲν ἀμφεβάλ λομέν. Νέος τόσον εὐφυῆς, φιλότιμος, ἀγαθὸς, δὲν ἥδυ νατο ἢ νὰ ἀποβλέπῃ πρὸς τοὺς πρώτους βαθμοὺς καὶ βραβεῖα μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του.

Κρίσεις τοῦ Φαροῦ τῆς Σύρας περὶ τῶν σχεδιογραφημάτων τοῦ Νέου Θεάτρου :

«Δυστυχώς δὲ τρόπος τῶν διαγωνισμῶν γίνεται ἐν Ἑλλάδις διὰ τρόπου ὅλως ἔνεον τῆς ἀρμοζούσης τακτικῆς. Εἰς τὴν Ἑλλαδα σχεδιογράφημα φέρε σὺ καὶ ἂς τόκανε ἄλλος, τι πειράζει.»

·Αλλὰ καὶ ὁ τρόπος τοῦ γράφειν τοῦ Φαροῦ νομίζουμε
ὅτι γίνεται διὰ τρόπου ὅλως ξένου τῆς ἀρμοζούσης ἔξη-
γνητικῆς !

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Εἰς τὴν στενήν μας πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος γίνεται τὰς Κυριακὰς ἴδιως τόσην συρροή κόσμου, ὡστε ἀποτελεῖται εἰς κυκεών, ώς εἰς πᾶν ὅ, τι φέρει τὸ ὄνομα Σύνταγμα. "Ολο τὸ ῥωμαϊκὸ ἀντιπροσωπεύεται ἐκεῖ. Φοιτηταὶ, καθηγηταὶ, ἔζωμερῖται, βιομήχανοι, νεαροὶ ἀξιωματικοί,

Σκόρη μοράχα λέρωσε τ' ἀπάρθερο σπαθί των.

ζητοῦντες νὰ μεταβάλωσι τὴν πλατεῖαν εἰς Καραλῆ Τα-
μπούρ ἔρωτικῶν συμπλοκῶν, ποῦ καὶ ποῦ δὲ μεταξὺ τοῦ
σκότους τῶν καπέλλων προβάλλει καὶ κάνεν φέσι κόκκι-
νον, κόκκινον. Βαδίζουν δὲ ὅλοι δίκην νευροσπάστων,
παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος καὶ γίνονται χίλια δυὸς
κουνήματα, σπρωξίματα, γέλοια, παρεξηγήσεις, ἐκτρο-
χίσεις, ἐνῷ ἀφθονον ἔξαποστέλλει εἰς τοὺς ῥώμωνας τῶν
περιπατητῶν τὴν εὐωδίαν του τὸ οὐρητήριον τοῦ κήπου.

Ἐπεικέφθην τὴν Ἀριζάρειον Σχολήν· ἔγεινε πλέον κατάστημα κατοικήσιμον, οἱ κοιτῶνες εὐρύνθησαν, τεχνητοὶ ἀπόπτατοι, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς, κατεσκευάσθησαν, τὸ νοσοκομεῖον διωρθώθη, λουτρά προσετέθησαν, θὺξ γείνη δὲ καὶ γυμναστήριον εἰς τὸν περίθολον τοῦ καταστήματος, καὶ μόνον τὰ κρατητήρια, ὑπόγεια, μπουδρούμια, μοὶ ἔκαμψον κακὴν ἐντύπωσιν. Οἱ συνοδεύων με φίλος, πρώην Ἀριζάρετης, μοὶ ἔλεγεν ὅτι πρὶν δὲν ἦτο σχολή, ἀλλ' ἀνθρωποκτονεῖον. Εἰς δὲ τὴν βρώμων τῶν ἀποπάτων, τὸ στενὸν τῶν κοιτώνων, τὴν ἔλλειψιν λουτρῶν, τὴν ἀπαγγόρευσιν τῆς γυμναστικῆς, προσετίθεντο καὶ αἱ μικρορραβδιούργίαι τῶν κυθερώντων. Ἀλλὰ τώρα

τοῦ θυρωδοῦ, ἀπὸ τὴν ὄποιαν ὅχι ὀλίγα ἔκτακτα βγάζεις, μοῦ φαίνεται.

— "Αμ τί βγαζώ και ξεβγάζω ! πόσοι ἔρχονται εἰς τὸν Παραδεισον ! Ό Παντοδύναμος μὲ τὰς ιδέας του περὶ δικαιοσύνης και ἀδικίας ἡραίωσε τὸν ἐκλεκτὸν πληθυσμὸν τοῦ Παραδεισου. Έν πρώτοις ὅλους σχεδόν τοὺς χριστιανοὺς τοὺς στέλλει εἰς τὸν "Ἄδην". ξεύρει δὲ ὅτι αὐτοὶ ἔχουν και τὸν Παράτον δὲ ἀγρίους και βαροβρούς και τὰ ζῶα διατάττει νὰ τοὺς δεχθῶμεν ἐδῶ. ἐξ αὐτῶν μόνον οἱ βασιλεῖς και μεγιστᾶνες εἰς εἰδὴ κάτι μὲ δίδουν, νὰ, παραδειγματος χάριν, τὸ ώραῖον τοῦτο κομβολόγιον μὲ τὸ ἔχαρισεν δ βασιλεὺς τῶν Ὀνουλουλούν. δ ἄλλος δῆμως λαὸς ή κάνενα Ινδικὸν καρύδι μὲ προσφέρουν η φοίνικας η καπνὸν κτλ... εἰς τὸ καφφρενεῖον οὔτε πατοῦν, προτιμῶντες τοὺς ώραίους κήπους τοῦ Παραδεισού.

— Ό κακύμενος δέ Πετράκης μας, οπέλαθεν εἰρωνικῶς
μειδιάσσασα ἡ Ἀσπασία, θά ἀποθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα!
νὰ σὲ δανείσω μερικὰ χρήματα, δύογενη μου; εἴ, εἴ; τι
λές:

— Ὁμογενῆ! μὲν ὄνομάζεις, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ ἄγιος Πέτρος· μὰ δὲν ζεύρεις, ψυχή μου, ὅτι ἔκεινοι οἱ ἀνθρώποι δι' ὀλίγων ἐτῶν ὑπαρξίᾳ ἀποτολμοῦν τὰ πάντα; Κλέπτουν ἀνηλεῶς τοὺς πτωχούς· γίνονται αἵτιοι δυστυχίῶν, αὐτοκτονίας καὶ ἀτιμώσεως τῶν πτωχῶν τά-

ζεων τοῦ λαοῦ· κτίζουν παλάτια, κατακτοῦν χωρία,
ἔχουν ἀμάξας, ὑπηρέτας, ἐνῷ οἱ πλεῖστοι ἔξ αὐτῶν ἡσαν
πρὸ ὄλιγου καιροῦ ὑπηρέται· καὶ τόσα ἀλλα, μόνον καὶ
μόνον ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ μικροσκοπικώτατον ἔξ ὄλιγων
ἔτην μέλλον των. Ήμεῖς δὲ, σὲ εἶπα, οἵτινες ἔχομεν
ἐγώπιον ἡμῶν αἰώνιον μέλλον καὶ . . .

‘Η κρούσις τοῦ καδώνος τῆς ἔξω μεγάλης θύρας τοῦ Περαδείσου διέκοψεν ἐνταῦθα τὸν “Αγιον Πέτρον, δοτις ἔσπευσεν ἀμέσως ὥθοιύμενος ἐκ τῶν γάτων ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας γελώστης θυσιωδῆς.

— Ἄς ίδουμε ποιὸς διάσολος ψόφητος πάλιν, ἐμουρμού-
ρισεν δὲ ἄγιος Πέτρος καὶ στρέψας μετὰ παπαγου δις τὴν
κλεῖδα ἤνοιξε τὰς πύλας.

— Τὰ φύλλα τῆς πορείας καὶ τοῦ βίου σας! ἀνεφώνησεν ἐπιτακτικῶς πως δὲ αἰδίνιος θυρωρός. «Ο πρῶτος ἐκ τῶν πέντε τὰ παρουσιάζει». δὲ "Ἄγιος Πέτρος ἀναγινώσκει ὑψηλοφώνως: «Ἡμεῖς δὲ Παντοδύναμος, ἐλέφω μας, παρακαλοῦμεν τὰς Ἀρχὰς τοῦ κράτους ἡμῶν ὅπως ἔξαιρετικῶς ἐπιτρέψωσι τὴν ἐν αὐτῷ διαμονὴν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὸν Κον Τσεγραπόντεν, ἐκ Χίου, μεγαλέμπορον, τραπεζίτην, ἐτῶν 48, κλέπτην τῶν κλεπτῶν, καὶ ὀλετήρα τῶν κοινωνιῶν ἀποθανόντα αἴφνης ἐν συμποσίῳ. Η παράβασις τοῦ αἰωνίου ὑμῶν νόμου περὶ δικαιοσύνης δικαιολογεῖται ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου ἡμῶν ἐπι-

ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀγίου Πλαταμῶνος ἃς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ
ἐπισφραγίσῃ τὰς βελτιώσεις.

ΠΩΣ ΤΗΝ ΘΕΛΟΥΝ ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ.

Δέν θέλω κόρη ὥμορφη καὶ δροσερὴ σὰν ἄλλοι,
μὲ ρόδα εἰς τὰ μάγουλα, κοράλλια εἰς τὰ χεῖλη,
μὲ ἄφθονα μεταξωτὰ μαλλιά εἰς τὰ κεφάλι . . .
ὅ ! δὲν μοῦ ἀρεσαν ποτὲ τὰ ρόδα τοῦ Ἀπρίλη.
Δέν θέλω φίλην σύντροφον νὰ ῥοδοκοκκινίζῃ,
γιατὶ τὸ ροδοκόκκινο τὰ νεῦρα ἐρεθίζει.

Τὴν θέλω κατακίτρινη, μὲ βάσσανα, μὲ πόνον,
θέλω νὰ ἔχῃ πυρετό, θλογχά, ἐγκεφαλῖτι,
όξειν φυματίωσιν νὰ ἔχῃ τῶν πνευμόνων,
τραχώματα στὰ μάτια της, καρκίνο εἰς τὴν μύτη.
Θέλω νὰ ἦναι σκελετός, λιγνή σὰν μπακαλέχρος,
στραβὴ, κουτσή, σακάτισσα, τέρκας τεράτων, χάρος.

Νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς, καὶ ποιὸς θὰ ἦν' ἔκεινος,
ποῦ θὰ γυρίσῃ νὰ ἴδῃ τὸ τέρκας τοῦ αἰῶνος ;
αὐτὸν τὸν χάρο θ' ἀγαπᾶ μόνον ἐγὼ τὸ κτῆνος,
ἐγὼ θὰ ἡμαὶ φίλος της καὶ σύντροφός της μόνος .
Ἐγὼ εἰς τὴν ἀγκάλη μου γλυκὰ θὰ τὴν στηρίζω,
καὶ μ' ὅλα τὰ καθάρσια ἐγὼ θὰ τὴν ποτίζω.

Νὰ ἦναι στὸ κρεβάτι της σὰν μισκοποθαμμένη,
καὶ οἱ γιατροὶ Συμβούλια ἀδιέκοπτα νὰ κάνουν,
μὲ γιὰ τῆς ὀμαρτίας μου ποτὲ νὰ μὴ πεθαίνη,
νὰ μὴ μποροῦν καὶ οἱ γιατροὶ αὐτοὶ νὰ τὴν πεθάνουν.
Ως ὅτου πὰ τὴν στείλουνε μιὰ μέρα στὸ Μουσεῖο,
κι' ἐμένα τὸν ρωμαντικὸ εἰς τὸ . . . Φρενοκομεῖο.

Παλαβός.

Ἐν Μολάοις ὑπάρχουσι τρίχ μαγαζεῖα, ἐν καφενετοῖς
καὶ ὁ οἶκος τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου· εἶναι καὶ ἄλλα
200 σπήτια, ἀλλὰ, συμπεριλαμβάνονται ἐν αὐτῷ.

Κεῖται δ' ὁ οἶκος οὗτος εἰς τὸ βάθος ἀδιεξόδου δρο-
μίσκου· τοῦτο μ' ἔκαμεν, ὅταν εὑρέθην ἐντὸς τοῦ δρομί-
σκου ἀντοῦ, νὰ εἰπῶ : — Εδῶ εἶναι τὸ περίφημον ἀπρο-
χώρητον.

Michélet.

«θυμίας ὅπως γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ εἶδος τοῦτο
νὰ τῶν ἀνθρώπων».

Κάτωθεν τοῦ φύλλου ἡτο ἡ μεγάλη ὑπογραφὴ τοῦ Πα-
ναγίου μετὰ τῆς σφραγίδός του· κατωτέρω δὲ αἱ ὑπο-
γραφαι τῶν διεκπεραιωτῶν καὶ ἀνακριτῶν Ἀριστόν καὶ
Μελχισεδέκ.

Ἀναγινώσκων καὶ τὰ φύλλα τῶν λοιπῶν, βλέπει ὁ
ἀγιος Πέτρος ὅτι ὁ δεύτερος ἡτο Φιλολόγος, ὑπότροφος
τοῦ ἐν λόγῳ ὅμογενοῦς τραπεζίτου, ἀποθανὼν ἐν Λειψίᾳ
ἐκ φύσεως διὰ τὸ γλίσχρον τῆς τροφῆς. Ἐκ τῶν λοιπῶν
τριῶν ὁ εἰς ἡντοκτόνησεν, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἀπέθανον ἐξ
ἀστιάς διὰ τὴν μεγάλην πτῶσιν τῶν χρεωγράφων.

Ο Τσεγραπόντες προπορευθεὶς τῶν ἄλλων ἔτυχεν εἰς
τὴν θύραν τοῦ καφενείου τὸν Ἀνδρέα, εἰς δὲ ἡρώτησε,
ποῦ ἡτο ἡ μπόρσα τοῦ Παραδείσου καὶ διηθύνθη κατε-
σπευσμένως ἐκεῖ. Εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἡ Ἀσπασία λυπη-
θεῖσα προσέφερεν ἀναψυκτικὰ ποτά, καὶ τοῖς ἔχόρισεν ἐν
ὅδηγὸν τοῦ Μπαίντεκερ διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσιν εἰς τὸν
Παραδείσον, καὶ τοὺς συγώδευσεν ἀπελθόντας μέχρι τῆς
ὅδου Ἀθηνᾶς, ὀλίγον μακράν τοῦ καφενείου.

Ο ἀγιος Πέτρος ἐκ θυμοῦ δάκνων τὰ χεῖλη του, πε-
ριήρχετο μὲ μεγάλα βήματα τὴν αἴθουσαν· ἡ δὲ Ἀσπα-
σία εἰσερχομένη, μόλις ἥδυνατο νὰ συγκρατήσῃ τοὺς γέ-
λωτος· ἀλλὰ σεβομένη τὸν θυμὸν τοῦ Ἀγίου Πέτρου
προσεπάθησε νὰ δώσῃ βεβιασμένην σοβαρότητα εἰς τὴν

φυσιογνωμίαν της καὶ διηθύνθη εἰς τὸ Ταμεῖον, ἔνθα
ἔξηκολούθησε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν Φίγαρο, ῥίπτουσα ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν κρυψίας ἐταστικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ
περιπατοῦντος Ἀγίου Πέτρου.

Μετά τινα στιγμὴν οὗτος πλησιάζει πρὸς τὸ οὖς τῆς
Ἀσπασίας ἐμπιστευτικῶς, καὶ ἀφοῦ ἔστρεψε τὴν κεφα-
λὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἡτο
κανεὶς ἐκεῖ πλησίον, τῇ λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνεχί-
ζων τοὺς συλλογισμοὺς, οὓς ἐποίει καθ' ἔσυτὸν περιπατῶν:

— Μὰ τὰς κλειδάς μου! δύο τινα ὑποθέτω· ὁ Πανάγιαθος
Γέροντας ἡ ἐδωροδοκήθη ὑπὸ τῶν ὅμογενῶν, ἡ καὶ ἐπειδὴ
ἐσχάτως τὸ κουτσοπίνει, δὲν ξεύρει τί κάμνει· δὲν πᾶμε
καλλα, Ἀσπασία!

— Σιώπα! καὶ οἱ τούχοι ἔχουν αὐτιά· τὸν διέκοψε
ζωηρῶς ἡ Ἀσπασία.

(Ἀκολουθεῖ).